

[Vesterager.]

slaget ogsaa i sidste Øjeblik, og derefter blev det ganske roligt lagt hen, og nu har man ladet det ligge i Vinter igen til den sidste Termin. Det glæder mig altsaa at kunne konstatere, at denne Taalmodighed er permanent. Men jeg maa nu sige, at jeg ikke tror, dette Forhold saa meget beror paa Regeringspartiernes Taalmodighed, det beror vist snarere paa den Omstændighed, at man ikke rigtigt vidste, hvad man vilde tilbyde, og til sidst vilde man slet ikke tilbyde noget.

Havde man til at begynde med været klar over, at man ikke vilde komme med noget som helst Tilbud, havde der ikke været nogen Grund til at vise denne Taalmodighed, saa kunde man lige saa godt have ført det frem til Behandling straks, saa var der ingen Grund til at opsætte det til sidste Termin. Det var det, vi ventede paa, vi troede, det var Meningen, at man vilde søge at komme til Forstaaelse. Her kan jeg henholde mig til, hvad det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen sagde, vi havde ventet, der var gjort Forsøg paa at komme til Forstaaelse om de Principspørgsmaal, hvorom vi særlig var uenige.

Det er let nok at sige, at man skal vise Forældrene Tillid i størst mulig Udstrækning, ja, næsten ubegrænset; men den maa ogsaa vises i Gerning, det kan ikke nytte noget, man kun gør det i et ganske enkelt Tilfælde, f. Eks. angaaende Tilsynet. Konsekvensen af al denne Talen om, at der ikke maa være noget ved Siden af Forældrene, vilde føre til, at man fuldstændig gik over til det Standpunkt, som den forrige Undervisningsminister gjorde sig til Talsmand for, nemlig Undervisningspligtens Afskaffelse, og saa ganske og aldeles overlod til Forældrene, hvordan de vilde have deres Børn undervist. Men det vil det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen jo paa ingen Maade gaa med til, og det vil jeg heller ikke. Men hvorfor skal det saa stilles op som noget forfærdeligt, at man vil have et effektivt Tilsyn, et alsidigt Tilsyn — ikke et specielt Tilsyn, som jeg slet ikke bryder mig om at faa, jeg mener, vi har alt for mange særlige Tilsyn, men samlet Tilsyn, som virkelig kan øve Tilsyn med Skolen.

Det er ogsaa ret mærkeligt Gang paa Gang at høre dette om, at hvis Sognepræsten, som dog ikke kommer saadan dumpende med i Sognet, men er indstillet af Menighedsraadet o. s. v. og ogsaa har Ret og Pligt til at have Omsorg for den opvoksende

Ungdom og ogsaa for Børnene, skal være Medlem af Skolekommissionen, er det, som om det strider imod alle pædagogiske Regler, saa vil Skolekommissionen fuldstændig mangle pædagogisk Tilsnit. Men er der da nogen, der tror, at f. Eks. at Husmand Hans Petersen og Jens Sørensen er mere pædagogisk uddannede end Sognepræsten, saaledes at Skolekommissionen minus Præsten skulde blive mere pædagogisk end Skolekommissionen plus Præsten? Jeg tror, at det ærede Medlem alligevel vil savne Evne til at overbevise den almindelige Befolkning herom, thi vi, der har overværet Aarsprøver Aar efter Aar og har deltaget i Skolens Arbejde paa Landet gennem en lang Aarrække, ved, at det har været Sognepræsten, der baade maatte rette de danske Opgaver og Regneopgaverne og i det hele taget har maattet stille Spørgsmaal, som de nu en Gang skulde stilles til Lærerne.

Derfor er det ganske ved Siden af at paastaa, at Skolekommissionen som saadan skulde blive ringere, naar Præsten var med. Tværtimod, baade Læreren og Børnene føler det i Regelen som en stor Skuffelse, hvis det sker, at Præsten er syg og ikke kan møde ved Aarsprøven. Det er en ganske ensidig Fremstilling, det ærede Medlem atter gør sig skyldig i, og som i Virkeligheden ikke har noget med de faktiske Forhold at gøre.

Saa talte det ærede Medlem om Akademikerne. Jeg har ikke sagt noget ondt om Akademikerne, det skal jeg nok vogte mig for; men der er en Ting, jeg har sagt gennem mit Indlæg og mit Arbejde, ikke mindst ved Seminarielovens Ordning, jeg har søgt at gøre den Afstand, der er mellem den akademisk uddannede og den seminarieuddannede Mand mindre, og det tror jeg vil lykkes og er lykkedes. Men saa er det ganske meningsløst at sige, at Akademikere kan udmærket sidde i Skoledirektionen, men en seminarieuddannet Mand ikke.

Man maa ikke tro, at det om Stemmeretten ikke har noget at betyde. Er det ikke det, som hele den demokratiske Udvikling herhjemme har lagt uhyre Vægt paa, har det ikke været noget af en Helligbrøde at berøve et Menneske hans Stemmeret? Nu siger man: det har ingen Betydning; hvis han bliver tilkaldt, kan han sidde og snakke med, hvis man vil høre paa ham, og bagefter sender man ham bort. Man kan tage Hensyn til, hvad han mener, men han har ikke Ret til at stille sine Forslag.

Det er da endelig ogsaa gaaet op for